

УДК 82-1:141.144:113

Ю. В. Логвиненко

кандидат філологічних наук, доцент,
доцент кафедри соціально-гуманітарної освіти,
Комунальний заклад Сумський обласний інститут
післядипломної педагогічної освіти,
м. Суми, Україна,
ledi_uliya_ledi@ukr.net,
ORCID 0000-0002-1574-5107

В. О. Мазуренко

кандидат технічних наук, доцент,
доцент кафедри соціально-гуманітарної освіти,
Комунальний заклад Сумський обласний інститут
післядипломної педагогічної освіти,
м. Суми, Україна,
mazurenko-46@mail.ru,
ORCID 0000-0003-3042-8967

МОНАДОЛОГІЯ МИКОЛИ РУДЕНКА – АЛЬТЕРНАТИВНА ГІПОТЕЗА АРХІТЕКТУРИ ВСЕСВІТУ

М. Руденко запропонував стаціонарну модель Всесвіту, де все ґрунтується на принципі жорсткого порядку без випадковостей. Монада або Дев'ятка своїми вібраціями розсовує мертвий (той, що не був живим) простір. Окрім Монад, у Всесвіті немає інших реальностей. Монада має радіус, масу, густину, енергію, може ущільнюватися та створювати гравітаційне поле. Духовні характеристики Монади людині пізнати не під силу, бо Світова Монада – це Бог, Духоматерія.

Монада володіє найбільшою у світі силою (Силою Моносу), величиною, яку письменник пропонував включити до апарату ядерної фізики як константу.

Люди – це також Монади, адже земна людина повторює Всесвіт у мікрокосмі. Життя на Землі залежить не тільки від Сонця, а й від Світової Монади. Сонце, за переконанням М. Руденка, світиться не за рахунок термоядерних реакцій, – воно нагадує рефлексор.

Ключові слова: Всесвіт, матерія, метафізика, Микола Руденко, Монада, речовина, Сила Моносу.

Постановка проблеми. Людство тисячоліттями перебуває у стані пошуків істинної будови Всесвіту, тому постійно виникають нові гіпотези й припущення. Своє бачення будови Всесвіту М. Руденко оприлюднив у праці «Гносис і сучасність (Архітектура Всесвіту)». Незважаючи на те, що праця через новизну та унікальність може викликати цілу гаму емоцій – від неприйняття до захвату – одне є очевидним: гіпотеза та результати обрахунків М. Руденка до цього часу не були спростовані чи підтверджені

(сучасна наука не володіє необхідною кількістю даних), тому праця письменника має стати об'єктом майбутніх досліджень.

Аналіз актуальних досліджень. Основна увага дослідників зосереджена на вивченні художньої спадщини митця (О. Бровко, Г. Віват, Т. Гажа, М. Кудрявцев, М. Слабошпицький, Л. Талалай та ін.) та політичної діяльності М. Руденка (Н. Осипова, Є. Сверстюк). І. Волошин розробив теоретичну модель закритої економіки на основі доробку М. Руденка. Гіпотезу архітектури Всесвіту українського письменника-фізіократа досліджено у працях І. Власенка та В. Шевчука.

Мета статті – розкрити унікальність гіпотези архітектури Всесвіту М. Руденка.

Виклад матеріалу. Щоб пізнати будову Всесвіту, потрібно дослідити першооснову. Письменник пропонує здійснити аналіз найменшої частки речовинного світу – електрона, фізичні характеристики якого перебувають на межі між фізичним та метафізичним: «І все ж Платон сказав правду: електрон як частка нібито існує, але ж насправді не існує. Він є процес, а не тверда, незмінна цеглина світу!» [5, с. 543]. Двоятий стан електрона/фотона (промінь за певних умов перетворюється в електрон (корпускулу) і знову на промінь) не є стаціонарною моделлю, а звичайним процесом очікування нової енергії для перетворення. Тіло елементарної частки є не матерією, а процесом.

Електрон як промінь характеризується енергією протона і довжиною хвилі, а коли згортається в корпускулу, то отримуємо енергію і масу електрона в спокої. Цей факт дозволив М. Руденкові визначити масу

електрона (e) за формулою Ейнштейна:
$$m = \frac{\varepsilon}{c^2} = \frac{6,6 \cdot 10^{-7} \frac{\text{Г} \cdot \text{см}^2}{\text{сек}^2}}{9 \cdot 10^{20} \frac{\text{см}^2}{\text{сек}^2}} = 7 \cdot 10^{-28} \text{Г}.$$

Розрахунки показують, що маса фотона або гама-кванту як ідеї електрона, наближено дорівнює масі електрона в стані спокою ($9 \cdot 10^{-28} \text{Г}$).

Перетворення найменшої частки М. Руденко бачить як процес еманції: «А це знову ж той самий Платон: видимий (речовинний) світ є еманція невидимого – тобто світу ідей. І наш Сковорода: Бог – це є невидима Природа, з якої народжується все, що ми бачимо та відчуваємо» [5, с. 548]. Це дозволило письменникові дати визначення матерії як живої плоті і неодноразово використовувати для характеристики Монади.

Матерію М. Руденко трактує так, як її розуміли представники матеріалізму: «Оскільки Монада є структурною одиницею простору (і водночас Буття), то цілком зрозуміло, що піфагорійці матеріальним бачили

сам простір. Так само, як бачили його Бруно, Спіноза і навіть Фейєрбах. Ні Піфагор, ні його послідовники існування матерії не заперечували» [5, с. 540]. Для нього матерія – це основа (арена) для протидіючих сторін. Без Матерії не було б боротьби за життя із законсервованою гравітацією – матір'ю мертвого спокою, не було б речовинних об'єктів.

Гносеологія, за М. Руденком, тісно пов'язана з онтологією: «Гносис як метод пізнання передбачає синтез гносеології й онтології. Більше того: без такого синтезу Гносис взагалі неможливий.» [5, с. 557]. На думку письменника, вести мову про Гносис – це, по суті, говорити про закономірність Числа.

Основу світобудови (Монаду) М. Руденко бачив у священній Дев'ятці, а подекуди в Седьмиці чи навіть Десятці: «Тут усього лише слід пам'ятати таке: Седьмиця – та ж сама Дев'ятка, бо сьома одиниця – Трійця в Єдиному. На земній кулі – це біосфера, і ніяк не менше! Вільне Світло, яке перетворюється на трави, злаки, тварин, людей, – це Світло також володіє трьома просторовими вимірами. Отже, воно є Трійця. І водночас – Один! Або Єдиний. Або Монада...» [5, с. 537]. Монада є джерелом життя: «Тепер ми шукаємо те космічне джерело, яке стоїть в основі фотосинтезу, – тобто в основі Життя. Це – Монада. Або Дев'ятка. Шість сил, які творять сферу, і три додаткові – Вільне Світло, Світло-Творець» [5, с. 537]. Найповніше, на думку письменника, символізм Дев'ятки розкривається у «Божественній комедії» Данте Аліг'єрі, де Дев'ятка уособлена в образі Беатріче.

Письменник переконаний, що «маючи Дев'ятку, ми маємо організований простір – тобто піфагорійську гармонію сфер» [5, с. 541]. Окремі числа, що наповнюють гностичний прямокутник чи трикутник, де кожна гностична одиниця є нічим іншим як Монадою, є структурними одиницями Буття.

```

1
1 1 1
1 1 1 1 1
1 1 1 1 1 1 1
1 1 1 1 1 1 1 1 1
1 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1
1 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1
1 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1
1 2 3 4 5 6 7 8 9 8 7 6 5 4 3 2 1
    
```

Важливим, на думку письменника, є визнання одиниць частками нескінченного простору, адже саме із них і будується Всесвіт. Це дозволяє припустити, що простір є безмежним будівельним матеріалом для речовинного світу.

Гіпотеза М. Руденка має багато спільного із монадологією Г. Лейбніца та М. Бугайова [4], однак своє припущення М. Руденко підтвердив математичними розрахунками.

Монада – це Матерія, яка безперервно виборює сфери для власного розвитку у Просторового поля. У цій боротьбі народжуються нові галактики, зорі, планети, різні космічні об'єкти. Центр Монади, де є найбільша густина і, відповідно, енергія, і є Дев'ятка, від якої розповсюджуються кола (хвилі). Від центру густина зменшується, і знижується її енергія. Найбільша густина відповідає сфері з радіусом R_0 , тобто Монаді. Густина Монади залежить від її радіуса: «чим більший радіус Монади, тим менша її густина» [5, с. 561]. Густину Монади М. Руденко обчислив за формулою: $\rho = \frac{M}{V}$, де ρ – густина матерії, M – маса Монади, V – її об'єм.

Час чи інші фізичні величини у Монаді не діють: «У глибинах Монади кінчається все, що ми звикли уявляти як фізичне: кванти, електрони, атоми. Навіть час кінчається – він існує лише як вічність.» [5, с. 590].

На відміну від закритих монад Лейбніца, які «зовсім не мають вікон, через які хоча б щось могло туди увійти чи звідти вийти» [2, Т.7, с. 413-414], Монади Руденка вступають у взаємовідносини: «Її змушують це робити обставини. Без будь-яких ухилень в бік метафізичності ми маємо право казати про природний колективізм Монад. Об'єднані в колектив Монади стають тілом або системою тіл» [5, с. 586]. У результаті того, що Монади долають самоізоляцію і вступають у взаємні стосунки, вони можуть об'єднуватися в одну складну Монаду. На вершині ієрархії Монад перебуває Світова Монада, наділена наступними характеристиками: 1) відсутність будь-якої фізичної структури; 2) фізична структура у глибинах Світової Монади замінюється інформаційним (ідеальним) відображенням [5, с. 600]. До висновку про відсутність фізичної структури у Світовій Монаді М. Руденко прийшов через закон попередньо встановленої гармонії Г. Лейбніца: якби до Світової Монади потрапив бодай один електрон – він обов'язково мусив би здобути масу цілої Галактики.

Монада найвищого ієрархічного рівня є Суб'єктом Творення або Творцем. Крім того, вона бере на себе відповідальність за масу космічного

тіла, тобто є своєрідним гравітаційним банком. Ця характеристика дозволяє письменникові вивести формулу, яку він назвав формулою життя, бо вона утримує планету Земля на орбіті, тобто, відцентрової сили: $F_0 = \frac{Mc^2}{R_0}$, де F_0 –

Сила Моносу, Mc^2 – енергія не руху, як у формулі Ньютона, а енергія, яку можна отримати з планетної або галактичної речовини; R_0 – радіус Монади. Для будь-якого космічного об'єкта сила F_0 є постійною величиною і дорівнює $1,2 \cdot 10^{49}$ дин. Що ця величина є константою, легко переконатися із рівності

$R_{zp} = R_0$. Із формули $R_{zp} = \frac{GM}{c^2}$ отримаємо R_{zp} , із формули $R_0 = \frac{Mc^2}{F_0}$ відшукаємо

F_0 . Тоді тотожність $R_{zp} = R_0$ матиме вигляд: $\frac{GM}{c^2} = \frac{Mc^2}{F_0}$. Ліву і праву сторони

тотожності скоротимо на M і домножимо на c^2 і отримаємо: $F_0 = \frac{c^4}{G}$. F_0 є

силою, яка утримує Всесвіт у гармонії. Як бачимо із останньої формули, F_0 , незалежно від об'єкта космічного простору, є константою, бо вона вираховується із двох незмінних величин – c^4 і G . Таким чином, письменникові вдалося отримати ще одну фізичну константу, яку він назвав Силою Моносу.

Обчислення А. Ейнштейна та розрахунки В. Гінзбурга, дозволили М. Руденкові відшукати Силу Моносу із іншого рівняння, яке, по суті, відкриває нове до цього відштовхування космічних об'єктів. Ньютон, пояснюючи закон всесвітнього тяжіння, використовував формулу

$F = \frac{GM_1 \cdot M_2}{R^2}$, де F – сила гравітації (тяжіння); M_1 та M_2 – нехай маса Землі і

Сонця відповідно, R^2 – квадрат відстані між M_1 та M_2 . Письменник

запропонував цю ж формулу записати у вигляді: $X = \frac{GM_1 \cdot M_2}{R_{0_1} \cdot R_{0_2}}$, де X – невідома

сила, G – гравітаційна стала, як і в першій записаній формулі; R_{0_1} та R_{0_2} –

радіуси Монад Землі і Сонця. Розрахунки письменника підтверджують, що сила X тотожна вже відомій нам Силі Моносу (F_0).

Радіуси Монад (R_{0_1} і R_{0_2}) жодним чином не символізують відстань між масами космічних об'єктів, бо вони є енергетичними радіусами, тож монадні сфери відштовхуються одна від одної. Таким чином, всередині Монади діє світло, а де закінчується гравітаційний радіус ($R_{zp} = R_0$), вступає в дію енергетичний потенціал c^2 . Іншими словами, за межами Монади починає діяти гравітація, яка створює ефект відштовхування.

Для обчислення ефекту відштовхування розглянемо дві формули:

$$1) F_{zp} = \frac{GM_1 \cdot M_2}{R^2} \text{ (Ньютонівська); } 2) F_0 = \frac{GM_1 \cdot M_2}{R_{01} \cdot R_{02}} \text{ (Руденківська).}$$

Із формули Руденка маємо: $F_0 \cdot R_{01} \cdot R_{02} = G M_1 \cdot M_2$. Розділимо ліву і праву частину рівності на R^2 і отримаємо нову тотожність: $\frac{F_0 R_{01} \cdot R_{02}}{R^2} = \frac{GM_1 \cdot M_2}{R^2}$. Права частина рівняння є F_{zp} , що дорівнює лівій частині рівності, тобто $F_{zp} = \frac{F_0 R_{01} \cdot R_{02}}{R^2}$.

У формулі F_{zp} немає мас космічних об'єктів (M_1 і M_2) ні в чисельнику, ні в знаменнику. Рівність лівої і правої частини формули – абсолютна. Звідси висновок: маси космічних об'єктів у Космосі не притягуються, а, навпаки, відштовхуються. Це і є основним принципом будови Всесвіту за моделлю М. Руденка.

Письменник пропонує зануритися в мікрокосм і записати імпульс електрона формулою квантової механіки: $\frac{\hbar}{\lambda}$, де λ – довжина хвилі, $\hbar$ – зведена стала Планка, поділена на 2π . Якщо порівняти два імпульси $\frac{R_0 c^3}{G} = \frac{\hbar}{\lambda}$, можна отримати квант простору у визначеннях Монади, тобто: $R_0 \cdot \lambda = \frac{G \hbar}{c^3}$, де $R_0 \cdot \lambda$ – це і є квант простору. У М. Руденка величини R_0 і λ вимірюються у см. Для переходу від площинного до лінійного виміру, необхідно взяти корінь квадратний з наведеної рівності, і тоді отримаємо: $r = \sqrt{\frac{G \hbar}{c^3}} = 1,6 \cdot 10^{-33}$ см. Для обчислення кванту простору була взята величина R_0 (радіус Монади), що присутня у Всесвіті від електрона до Мегакосму.

Дослідник дав характеристику гама-кванту, енергетично співмірному з електроном. Така деталізована характеристика найменшої частки речовинного світу знадобилася письменникові для відкриття меншої на 23 порядки, порівняно з довжиною Планка, величини. Пошук ще меншої межі квантування, ніж радіус Монади електрона, на думку письменника, неможливий, бо немає простору для дії і, власне, за таких умов немає самої дії.

Поєднання теорії гравітації і квантової механіки за аналогією єдності фізичного і метафізичного є найскладнішим у розумінні монадології М. Руденка. Саме рівняння $\hbar \nu = mc^2$ після нескладного перетворення дає можливість відшукати гравітаційний радіус, який, як нам відомо, дорівнює радіусу Монади. Саме тут і криється поворот у науковій думці від космічної ейнштейнівської теорії відносності ($\hbar \nu$) до радіуса Монади через mc^2

(лебедівська теорія енергії речовинного світу). Ліву і праву частину рівняння помножимо на $\frac{G}{c^4}$, де G – гравітаційна стала, c – швидкість світла у вакуумі у четвертому ступені й отримаємо: $\frac{Gh\nu}{c^4} = \frac{Gmc^2}{c^4} = \frac{Gm}{c^2}$. Результат перетворення є нічим іншим, як гравітаційним радіусом (R_{gp}).

Таким чином, М. Руденко відкрив шлях до квантування простору не за довжиною Планка (h), а пішов глибше – до електрона, який за певних умов стає променем, тобто дією, що не сприймається органами чуття людини.

Письменник поставив завдання визначити місце знаходження нашої галактики в межах Метагалактики. Ширину цього питання він звузив до пошуків, де саме в межах відповідальності Світової Монади перебуває галактика Чумацький шлях і Сонячна система. Однозначною відповіддю є те, що перераховані космічні об'єкти не можуть бути у середині відповідних Монад, бо Монада – це тільки світло, Духоматерія, у ній немає місця навіть електрону.

Всупереч А. Ейнштейну М. Руденко не обмежує Просторове поле кордоном нашого Всесвіту. Далі, на думку письменника, можливе існування сусіднього Всесвіту. Межі Всесвіту у вимірах М. Руденка перевищують встановлені А. Ейнштейном. Схиляючись перед авторитетом А. Ейнштейна, М. Руденко піддає критиці модель ізотропного Всесвіту батька космології. Що таке світосприйняття є хибним, письменник говорив неодноразово.

На противагу відомим теоріям, він відкидає й ідею існування так званих «чорних дір»: «Уявлення про «чорну діру» склалося тому, що з формули гравітаційного радіуса випливає: жоден промінь не здатний пробитися за межі сфери, яку окреслює цей радіус.» [5, с. 593].

У 1999 році дослідник розширив працю, додавши спосіб визначення маси Метагалактики. Результати обчислень співпали з розрахунками А. Ейнштейна. В основу обчислень покладена пропорція відношення мас: $\frac{\text{Зоря}}{\text{Галактика}} = \frac{\text{Галактика}}{\text{Метагалактика}}$, де зоря (Сонце) має масу $M_c = 2 \cdot 10^{33}$ г, наша галактика – $M_g = 2 \cdot 10^{44}$ г. Звідси маса Метагалактики (M_{ec}) дорівнює: $M_{ec} = \frac{M_g \cdot M_g}{M_c} = \frac{2 \cdot 10^{44} \cdot 2 \cdot 10^{44}}{2 \cdot 10^{33}} = 2 \cdot 10^{55}$ г. Отриманий результат майже співпадає з ейнштейнівським ($2 \cdot 10^{56}$), та простота розрахунків і надійна логіка робить руденківський спосіб визначення маси Всесвіту більш зрозумілим. Цей спосіб нагадує співвідношення Х. Шеплі, у якому людина виступає як середнє арифметичне між атомом (мікрокосм) і зорею (макрокосм).

Швидкість пересування нашої галактики письменник визначив за формулою:

$$V^2 = \frac{R_{0\text{гал.}} \cdot c^2}{R_{\text{зов.гал.}}} = \frac{10^{16} \text{ см} \cdot 10^{21} \text{ см}^2 / \text{сек}^2}{10^{23} \text{ см}} = 10^{14} \frac{\text{см}^2}{\text{сек}^2}, \quad \text{тоді як}$$

$V=10^7 \text{ см/сек}=10^2 \text{ км/сек}=100 \text{ км/сек}$. Визначена швидкість нашої галактики доволі помірна, і є підтвердженням того, що вона перебуває на значній відстані від поверхні Світової Монади.

Маючи швидкість руху нашої галактики $V^2=10^{14} \text{ см}^2/\text{сек}^2$, $R_{0\text{св}}=10^{28} \text{ см}$ і c^2 , можна знайти відстань нашої галактики від Світової Монади. Якщо відповідь буде тотожною з отриманим раніше $X=10^{35} \text{ см}$, це підтвердить об'єктивність Монадології М. Руденка:

$$R = X = \frac{R_{0\text{св.}} \cdot c^2}{V^2} = \frac{10^{28} \text{ см} \cdot 10^{21} \text{ см}^2 / \text{сек}^2}{10^{14} \text{ см}^2 / \text{сек}^2} = 10^{35} \text{ см}.$$

М. Руденко підкреслив значущість кольорового зміщення, що заперечує існуючу гіпотезу про розлітання галактик під дією всесвітнього вибуху. Переважна більшість галактик має червоний спектр, і ці галактики випереджають Чумацький Шлях. Однак, певна кількість галактик має синє зміщення, що вказує на те, що вони нас наздоганяють. Цей факт свідчить на користь руденківської теорії з центром, де живе і творить Центральна Світова Монада.

Розділ праці «Чому світить Сонце?» викликає найбільше запитань через велику кількість протиріч, адже обґрунтувань джерела сонячної енергії поки що недостатньо. Більшість астрофізиків вважає світіння Сонця результатом термоядерної реакції, однак не доведено, «що» або «хто» нормалізує цю реакцію. М. Руденко, як і В. Гершель свого часу, стверджував, що світіння Сонця не може бути результатом термоядерної реакції. Гіпотеза М. Руденка про гравітаційну теорію світіння зірок базується на дослідях, які доводять, що потоків нейтрино від Сонця недостатньо, щоб підтримати теорію термоядерного синтезу в надрах Сонця.

Гіпотеза світіння Сонця побудована на наявності двох факторів: по-перше, на видимій поверхні Сонця є чималий гравітаційний потенціал (швидкість надмалих часток сягає c^2), по-друге, Сонце рухається навколо Галактичної Монади, досягаючи швидкості $2,5 \cdot 10^7 \text{ см/сек}$, що породжує світіння верхніх шарів атмосфери зірки. Письменник переконаний, що Сонце може мати тверду поверхню, на відміну від наукових гіпотез, які припускають, що зірка – це газова куля.

М. Руденкові вдалося обчислити сонячну сталу. У результаті розрахунків була отримана енергія гравітації в сонячній хромосфері $E_{\text{гр}\odot}=4 \cdot 10^{48} \text{ ерг}$. Швидкість руху Сонця по орбіті відносно центру галактики

Чумацький шлях складає $2,5 \cdot 10^7$ см/сек або $V_{\odot} = 250$ км/сек. Розрахунки підтвердили припущення, що на Сонці відсутня термоядерна реакція. Воно світить завдяки енергії Світової та Галактичної Монад, які власними полями напруження (гравітаційна енергія) спонукають нашу зірку віддавати отриману енергію з більш високої ієрархічної ланки з метою творення Життя і Свободи.

Висновки. Центральним у вченні М. Руденка про будову Всесвіту є поняття Монади, яка з онтолого-гносеологічної і аксіологічної точок зору є джерелом життя і порядку, наповнює смыслом і несе основоположні цінності світового буття, а з антропологічної точки зору є граничною метою людських сподівань і пізнавальних прагнень. Абсолют трансцендентний в своїй безмежній повноті, але людство може частково його пізнати. Абсолютне Первоначало передбачає наявність протилежного матеріально-енергійного начала, тобто світ народжений у боротьбі і єдності протилежностей: Світова Монада, вібруючи, розширює Просторове поле і запліднює його життям. Життя має складну ієрархічну будову. Сила, що дає можливість Монаді виборювати у Просторового поля сфери для життя, це – Сила Моносу.

Список використаних джерел

1. Ідеологія і утопія. Спадщина марксизму і сучасна політична реальність. До 200-річчя з дня народження Карла Маркса. Круглий стіл «Філософської думки». *Філософська думка*. 2018. № 2. С. 6–67.
2. Лейбниц Г.-В. Сочинения в 4 т. Т. 1. Монадология / пер. Я. М. Боровского и др. М. : Мысль, 1982. С. 413–430.
3. Ленин В. И. Материализм и эмпириокритицизм. Критические заметки об одной реакционной философии. М: Из-во политической литературы, 1967. 383 с.
4. Мазуренко В. О., Логвиненко Ю. В. Монадология Г. Лейбница, М. Бугайова, М. Руденка: порівняльний аналіз. *Філософія науки: традиції та інновації*. 2017. № 2 (16). С. 151–162.
5. Руденко М. Д. Енергія прогресу. Гносис і сучасність : Метафізична поема. Публіцистика. Поема. К. : Журналіст України, 2008. 716 с.

References

1. Ideolohiia i utopiia. Spadshchyna marksyzmu i suchasna politychna realnist. Do 200-richchia z dnia narodzhennia Karla Marksa. Kruhlyi stil «Filosofskoi dumky», 2018. *Filosofska dumka*, no. 2, pp. 6–67.
2. Leybnits, G.-V., 1982. Sochineniya v 4 t. T. 1. Monadologiya / per. Y. M. Borovskogo i dr. M. : Mysl', pp. 413–430.

3. Lenin, V.I., 1967. Materializm i empiriokrititsizm. Kriticheskiye zametki ob odnoy reaktsionnoy filosofii. M. : Iz-vo politicheskoy literatury.
4. Mazurenko, V.O., Lohvynenko, Yu.V., 2017. Monadologhiia H. Leibnitsa, M. Buhaiova, M. Rudenka: porivnialnyi analiz. *Filosofiiia nauky: tradytsii ta innovatsii*, no. 2 (16), pp. 151–162.
5. Rudenko, M.D., 2008. Enerhiia prohresu. Hnosys i suchasnist : Metafizychna poema. Publitsystyka. Poema. K. : Zhurnalyst Ukrainy.

АННОТАЦИЯ

Ю. Логвиненко, В. Мазуренко. Монадология Николая Руденко – альтернативная гипотеза архитектуры Вселенной.

М. Руденко предложил стационарную модель Вселенной, где все основывается на принципе жесткого порядка без случайностей. Монада или Девятка своими вибрациями раздвигает мертвое (то, которое не было живым) пространство. Кроме Монады, во Вселенной нет других реальностей. Монада имеет радиус, массу, плотность, энергию, может уплотняться и создавать гравитационное поле. Духовные характеристики Монады человеку познать не под силу, потому Мировая Монада – это Бог, Духоматерия.

Монада обладает крупнейшей в мире силой (Силой Моноса), величиной, которую писатель предлагал включить в аппарат ядерной физики как константу.

Люди – это также Монады, ведь земной человек повторяет Вселенную в микрокосме. Жизнь на Земле зависит не только от Солнца, но и от Мировой Монады. Солнце, по убеждению М. Руденко, светится не за счет термоядерных реакций, – оно напоминает рефлектор.

Ключевые слова: Вселенная, материя, метафизика, Николай Руденко, Монада, вещество, Сила Моносов.

SUMMARY

Y. Logvinenko, V. Mazurenko. Monadology of Mykola Rudenko as an Alternative Hypothesis of the Architecture of the Universe.

M. Rudenko proposed a stationary model of the Universe. The Dead Matter is extended by the Monad or the Nine. The Monad has a radius, mass, density, energy, can become denser and create gravitational field. Spiritual characteristics of the Monad can not be cognized by a person, because the World Monad – is God, the Holy Matter.

The Monad possesses the greatest force in the world (the Power of Monos), the value that the writer proposed to include in the apparatus of nuclear physics as a constant.

People are also the Monads. Life on the Earth depends not on the Sun but on the World Monad. The Sun, according to M. Rudenko, does not glow at the expense of thermonuclear reactions – it resembles a reflector.

Key words: the Universe, the Matter, metaphysics, Mykola Rudenko, the Monad, substance, the Power of Monos.